





Ruch wydawniczy

PRZEWODNIK PO ZIEMI ŚWIĘTEJ Jeruzolima. Nakładem kustodji Ziemi Świętej. 1934.

Z roku na rok zwiększa się u nas zainteresowanie Ziemią św., coraz więcej podąża wy-

Nie jest to dzieło, tak sam powiada, naukowe, nie ma na celu roztrząsania lub wygłasza-

Można zaznaczyć, że każdy pielgrzym, który z „Przewodnikiem” w ręku zwiedzi Ziemię św. wdzięczny będzie czcig. Autorowi za jego wydanie.

Kumor

Ogłoszenie. „Aktor poszukuje engagement do mniejszych ról. Specjalność: trupy i głos ludu wzburzonego”.

Najbogatsi.



Oto portrety, wśród których każdy zapewne chciałby znaleźć swą fotografię. Do najbogatszych dziś ludzi na całym świecie zaliczają się u góry od lewej — król nafty Rockefeller, senjor, syn jego Johnny, maharadża Barody, Ford, Bazyli Zacharow i syn króla samochodów Ethel Ford. Poniżej — John P. Morgan, Japończyk baron Mitsui, Andrews Mellon, ekscesarz Wilhelm II, Bolwijezyk Don Patino i Thomasz Lamont.

Od niedzieli dnia 1 b. m. w kinoteatrze „SZTUKA“

Coś co każdego olśni i wzruszy! — Arcydzieło poezji, czaru, piękna i humoru!

JARMARK MIŁOŚCI

wspaniałą poemat miłosny o przedziwnej prostocie i sentymencie na tle przepysznej muzyki! Przepiękny romans dwójga młodych serc! — Tyle poezji i piękna, tyle wzruszeń i humoru nie zawierał jeszcze żaden film!

Radio.

SZWAJCARSKI SPÓR O PŁYTY. Między rozgłośniami szwajcarskimi a fabrykami płyt zaczął się od pewnego czasu spór, trwający do

mian za wymienienie tytułu wytwórni i numeru płyty. Gdy jednak upłynął czas kontraktu, fabryki przedstawiły plan nowej umowy,

Programy stacji radiowych

Wtorek 10 kwietnia 1934.

Kraków, (304.3) G.: 7.00 Audycja por.; 11.35 Program na dzień bieżący; 11.40 Transmisja z Warszawy; 11.50 Wiadomości bieżące;

19.00 Program na dzień następny; 19.05 „Stary Kraków“; 19.20 Rozmaitości; 19.25 Transmisja z Warszawy; 19.43 Wiadomości sportowe lokalne; 19.47 Transmisje z Warszawy.

Lwów, (377.4) G.: 19.03 „Z miłującego domu“.

Warszawa, (1415) G.: 7.00 Sygnał czasu i pieśń „Kiedy ranne wstają zorze“; 7.05 Gimnastyka; 7.25 Płyty; 7.35 Dziennik poranny; 7.40 Dalszy ciąg muzyki z płyt; 7.55 Chwilka gospodarstwa domowego; 8.00 Program na dzień bieżący; 11.40 Przegląd prasy; 11.50 Życie artystyczne stolicy

Katowice, (395.8) G.: 17.50 Pogawędka z dziećmi; 19.10 „Gustaw Morcinek jako pisarz dla młodzieży“.

Teatr świetlny „APOLLO“ Kraków ul. św. Tomasza 11

Krynica humoru i śmiechu, czarująca artystem i urokiem przebojowych piosenek!

PIESNIARZ WARSZAWY

fascynujący, upojny romans miłosny o emocjonującej treści i niezwykle napięciu komedjowem! Przebojowe, popularne piosenki, które są na ustach całej Polski:

J. D'ESPARBES: Pułk.

(Z cyklu „Orla legenda“).

Przekład Br. J. Falka.

— Ognia szeregiem według kompanij! Dowódca dał znak kapłanowi, jakby mówił: „Człowieku małej wiary...“

„Dzieci! Wrogowie wasi będą zgubieni; spadną na nich klęski i nieszczęścia. Każdy oglądać się będzie na sąsiada, a oblicza ich zapłoną guzewem!”

Przód! Przód! — wołali oficerowie. — Silniejszy ogień!

Trzeba było stawić opór kawalerji, gdyż odwrot był już niemożliwy; dowódcy kompanij podnieśli szable.

— Zbiórka!

Żołnierze zbiegli się masowo do swoich oficerów i instynktownie uszykowali się, jak pierwsi.

Trzy rzędy przygotowały broń i nasadziły bagnety.

Strzelby ich wysunęły się poza szereg. Trzeci rząd, Broń do oka...

Ognia!

A inne głosy zaraz potem: Drugi rząd, Broń do oka...

Ognia!

Kapłan kazał wysunąć swój wózek przed lance, między zmieszane szeregi.

„Serce moje rwie się to w tę, to w ową stronę.

Drzałem z rozpacz i z entuzjazmu, a krypta grobowa stała mi się drogą...“

Trzeci rząd, Broń do oka...

Ognia!

„Patrzcie! Patrzcie! Oto wesele i radość. Zabija się! Morduje! Wycina się kawały mięsa, pije strumienie krwi i mówi się: Jedźmy i pijmy, gdyż jutro pomrzemy!”

Nagle bębny, odezwały się bębny! Pułk naprzód W pochód!

Linja zakolysała się. Trzy szeregi ruszyły naprzód, spieszące się, dzikie, niby trzy maszerujące mury. Rząd dopielniający, bez porządku, przylączył się do trzeciego szeregu, aby utworzyć czwarty i wszystko to weszło między konie i ludzi wraz ze starcem, którego władczy głos, wciąż atakujący, wzbijał się wspaniale ku armji sprzymierzonych:

„Najeżdźca jest piecem wapiennym i będzie przepalony do żywego, jak oderwany cieni! Wrogowie Francji, czeka was rów, zasadzka i groza!”

O Rozpacz! Do huzarów, do kozaków, do dragonów przylączyła się jazda Korfa. Żygały nią wszystkie drogi. Na skraju lasu kaźden liść zakrywał lance, a każdy pień drzewa konia.

Dowódca otarł pot z czoła.

— Już po nas — rzekł do kapłana.

Wtedy starzec przeżegnał się: W Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego... Jego rosła postać zgarbiła się i znowu pokryła ją zaslona boskości. Zaznaczała się pod sutanną, jak Hostja przeznaczona przez Stwórcę na Komunję dla tych dwóch tysięcy ludzi. Ta głowa była ofiarą przebłagalną; nierzano, jak drży, a potem znowu śmiało się podnosi. Miała odwagę krzyżeć, jeszcze krzyżeć, ale to, co mówiła żołnierzom, to, co głosiła wiecznego i strasznego, rozwiąło się na opuszczonych drogach:

„Boże mój! Boże! Radość uciekła z żynego pola. Otworzy się słuzo na wysokościach i ziemia dygoce...”

Rzeź! Walka na pięci wśród szczęku oręża, okrzyków i nawoływań! Tłum jeźdźców potrącających się wzajemnie, wściekłych, naszpikowanych pałaszami natari z bliska: Śmiało! Dostałeś! To dla ciebie! Żolnierze przebijali brzuch koniowi, a jeździec spadał z siodła i umierał wypatroszony. Masy nieprzyjaciół, zlatujące się, jak kruki na ściervo, spadały na to, co zostało z Francji, niby na ochlap. Żolnierze-olbrzymy, z dymiącymi włosami, o oczach szarych i jakby wciśniętych w głąb czaszki, zwracali na siebie uwagę w pierwszym rzędzie pogardą, z jaką narażali się na rany; moźnaby rzec, walczące trupy. Ohydni, obnażeni przez krzywe pałasze, przystrojeni krwią własną, śmiaili się jeszcze i żartowali przy kaźdem natarciu kozactwa. Stygmatyzowani przez zawód, nosili piętno epoki, tę brudę dobrodusźności, która dzieliła im gębę na dwoje, spojrzenie proste, jak droga kuli i te sumiaste, galickie wazy, pośród których gnieździł się okrzyk: Niech żyje Cesarz!

W tej właśnie chwili przejawiała się ich prawdziwa dusza. Jakiś stary grenadier, w ubraniu pokrytem czerwoną, spleśniałą mazią krwi, potoczył się z pierwszego rzędu, chwycił jednego z towarzyszy i pokazując swój chlebak, zawołał: Oto reszta moich naboji! Zabierz je, abyś miał czym strzelać w pośludki wrogowi! — Jakiś doboz bił pięściami chirurga i wściekły, trupioblady, stojący na jednej już tylko nodze, ryczał wśród rojowiska kul: Wracaj na pole bitwy, zabierz swe narzędzia i ratuj innych!... Jam stracony. — Po kaźdej salwie padało dziesięciu, trzydziestu, pięćdziesięciu żołnierzcy. Głód śmierci opanował cały pułk.

Nagle zadudniło na równinie; zbliżali się inni jeźdźcy...

(Ciąg dalszy nastąpi).

